

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ Ing. J. Á., 2/ Ing. E. Á.**, obaja bytom Z., zastúpených JUDr. Angelikou Marsovszkou, advokátkou v Bratislave, Björnsonova 14, proti odporcom **1/ A. V.**, zastúpenej JUDr. Jurajom Hadrbulcom, advokátom v Bratislave, Riečna 2, **2/ JUDr. Š. G.G.**, o **určenie platnosti odstúpenia od zmlúv a vypratanie bytu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 17 C 4/2002, o dovolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2008, sp.zn. 4 Co 385/07, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2008 sp.zn. 4 Co 385/07 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 24. mája 2007 č.k. 17 C 4/2002-226 určil, že navrhovatelia 1/, 2/ platne odstúpili od uzavretej zmluvy o prevode vlastníctva 2 izbového bytu č. x nachádzajúceho sa na x. poschodí bytového domu na K., zapísaného na LV č. X., katastrálne územie B., súp. č. x vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu v podiele 5490/276697, zo dňa 25. januára 2001, že navrhovatelia platne odstúpili od zmluvy o úschove peňazí pri sprostredkovaní prevodu vlastníctva bytu zo dňa 25. januára 2001 a že zmluvy sú zrušené od samého začiatku. Odporkyňa 1/ uložil povinnosť predmetný byt vypratať a odovzdať ho navrhovateľom 1/, 2/ do 10 dní od právoplatnosti rozsudku a odporcom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom spoločne a nerozdielne náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že vychádzal zo zistenia, že navrhovatelia 1/, 2/ a odporkyňa 1/ uzavreli dňa 25. januára 2001 zmluvu o prevode vlastníctva už vyššie označeného bytu, od ktorej navrhovatelia 1/, 2/ odstúpili dňa

20. septembra 2002 a JUDr. Š. G.G. ako uschovateľ, odporkyňa 2/ ako zložiteľ a navrhovateľa 1/, 2/ ako príjemcovia uzavreli dňa 25. januára 2001 zmluvu o úschove peňazí, a dospeli k záveru, že zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu (kúpnej zmluvy) vznikla odporkyňi 1/ povinnosť zaplatiť navrhovateľom kúpnu cenu. V článku V zmluvy si zmluvné strany konkretizovali iba spôsob vyplatenia kúpnej ceny, čo sa odzrkadilo v zmluve o úschove, v ktorej odporca 2/ vystupoval iba ako sprostredkovateľ a uschovávateľ peňazí, nie ako zmluvná strana v kúpnej zmluve. Povinnosť zaplatiť kúpnu cenu preto odporkyňi 1/ nezanikla ani po uzavretí zmluvy o úschove, pretože peniaze naďalej zostali vlastníctvom odporkyne 1/, a ani tým, že odporca 2/ predmet úschovy neodovzdal po uplynutí doby navrhovateľom sa nič na vlastníckom práve odporkyne 1/ k predmetu úschovy nezmenilo. Preto, keď je nesporné, že navrhovateľa si svoje povinnosti z kúpnej zmluvy splnili tak, že predmet kúpy riadne odporkyňi 1/ odovzdali a stala sa výlučnou vlastníčkou predmetného bytu, avšak navrhovateľom 1/, 2/ nebola vyplatená kúpna cena, ktorá povinnosť vyplýva pre kupujúceho z ustanovenia § 588 Občianskeho zákonníka, odstúpenie od zmluvy v zmysle § 517 ods. 1 a § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je dôvodné, ako aj odstúpenie od zmluvy o úschove peňazí a zmluvy sa od začiatku zrušili. Dôsledkom platného odstúpenia od kúpnej zmluvy je vzájomné vyporiadanie (§ 457 Občianskeho zákonníka), preto súd uložil odporkyňi (rozumej odporkyňi 1/ - pozn. dovolacieho súdu) povinnosť predmetný byt vypratať, avšak povinnosť navrhovateľov 1/, 2/ zaplatiť odporkyňi 1/ prijatú časť kúpnej ceny v sume 590 000 Sk neurčil, pretože táto časť nebola súčasťou žalobného petitu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie odporkyne 1/ Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. novembra 2008 sp.zn. 4 Co 385/07 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh zamietol. Navrhovateľom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť odporkyňi 1/ náhradu trov konania v sume 12 000 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že „doplnil dokazovanie spisom Krajského súdu v Bratislave č.k. 14 Co 453/02 a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne 1/ je dôvodné“, pretože súd prvého stupňa zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery a vec nesprávne právne posúdil. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v súvislosti s uzavretím zmluvy o prevode vlastníctva bytu boli uzavreté dve zmluvy, dňa 25. januára 2001 zmluva o prevode vlastníctva predmetného bytu a zmluva o úschove peňazí. V zmluve o prevode vlastníctva bytu uzavretej medzi navrhovateľmi 1/, 2/ a odporkyňou 1/ za kúpnu cenu 1 220 000 Sk účastníci v článku V bod 3 konštatovali, že kupujúca – odporkyňa 1/ zložila pred podpísaním tejto zmluvy časť

kúpnej ceny vo výške 671 000 Sk do depozitu v Realitnej kancelárii Dr. G.G. (ďalej len uschovávateľ), v bode 4 si dohodli, že zvyšnú časť kúpnej ceny vo výške 549 000 Sk kupujúca zloží do depozitu uschovávateľa do 14 dní odo dňa podania návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v jej prospech a v bode 5a dohodli, že uschovávateľ vyplatí uschovanú sumu predávajúcim, zníženú o sprostredkovateľskú odmenu tak, že sumu 590 000 Sk vyplatí po uzavretí tejto zmluvy a pred podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a v bode 5b sumu 590 000 Sk po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, vystavení listu vlastníctva k predmetnému bytu v prospech kupujúcej, pri fyzickom odovzdaní a prevzatí bytu kupujúcou. Z článku V bod 5, písm. a/ a b/ teda jednoznačne vyplýva, že uschovávateľ vyplatí dohodnutú cenu bytu za splnenia dvoch podmienok – prvú sumu 590 000 Sk po uzavretí zmluvy a pred podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a druhú sumu 590 000 Sk po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, vystavení listu vlastníctva k bytu v prospech kupujúcej, pri fyzickom odovzdaní a prevzatí bytu. Na vyplatenie kúpnej ceny bola teda realitná kancelária písomne splnomocnená. Z čl. VIII bod 1. Vyplýva, že zmluvné strany s obsahom zmluvy súhlasili, to znamená s tým, že Realitná kancelária Dr. G. ako uschovávateľ uschovanej kúpnej ceny vyplatí predávajúcich. V nadväznosti na túto zmluvu Realitná kancelária – Dr. G. ako uschovávateľ, odporkyňa 1/ ako zložiteľ a navrhovatelia 1/, 2/ ako príjemcovia uzavreli toho istého dňa (25. januára 2001) zmluvu o úschove peňazí (peňažnom depozite) pri sprostredkovaní prevodu vlastníctva bytu, z ktorej z čl. II bod 2 vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli, že kúpna cena bytu vo výške 1 220 000 Sk bude zložená u uschovávateľa, ktorý túto sumu zníženú o províziu vyplatí predávajúcim tak, že sumu 590 000 Sk vyplatí po uzavretí tejto zmluvy a pred podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ďalšiu sumu 590 000 Sk vyplatí po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, vystavení listu vlastníctva k predmetnému bytu. Nepochybne ide o zmluvu o úschove podľa § 747 a nasl. Občianskeho zákonníka, z obsahu ktorej jednoznačne vyplýva, že finančné prostriedky boli zložené za účelom zaplatenia kúpnej ceny bytu Realitnou kanceláriou Dr. G. tak, ako to bolo dohodnuté v čl. V bod 3 zmluvy o prevode vlastníctva bytu (kúpnej zmluvy), takže kúpnu cenu za splnenia dohodnutých podmienok mal navrhovateľom vyplatiť uschovávateľ. Takto dohodnuté podmienky úschovy nevyklučuje osobitná právna úprava zmluvy o úschove, ktorá umožňuje použiť i všeobecnú úpravu záväzkového práva v ustanovení § 488 a nasl. Občianskeho zákonníka (§ 749 Občianskeho zákonníka). Účastníci konania si takto zmluvne dohodli platobné miesto a splnenie dlhu podľa § 562 Občianskeho

zákonníka. Toto ustanovenie je výnimkou z plnenia dlhu zásadne veriteľovi (§ 488 Občianskeho zákonníka). Predpokladom zodpovednosti dlžníka za nesplnenie dlhu je, že dlh nebol splatený riadne a včas, čím sa dlžník dostáva do omeškania. Sankciou za omeškanie s plnením je právo veriteľa od zmluvy odstúpiť (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Odporkyňa 1/ však svoj záväzok zaplatiť navrhovateľom 1/, 2/ kúpnu cenu splnila tým, že zložila finančné prostriedky v hotovosti do depozitu uschovávateľa tak, ako to bolo dohodnuté v uvedených zmluvách. Nebol preto dôvod na odstúpenie od zmluvy podľa ustanovenia § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami § 48 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pretože neboli splnené zákonné podmienky pre tento jednostranný úkon zo strany navrhovateľov a tým ani dôvod na vyslovenie platnosti odstúpenia od zmluvy o prevode vlastníctva bytu, ani na rozhodnutie súdu o vypratání predmetného bytu odporkyňou 1/. Pokiaľ navrhovatelia uplatnili i určenie platnosti odstúpenia od zmluvy o úschove peňazí, ktoré právo si dohodli v čl. II bod 3 tejto zmluvy pre prípad, že uschovávateľ im nevyplatí kúpnu cenu, na určenie platnosti odstúpenia od zmluvy nie je naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c/ O.s.p., pretože právne postavenie navrhovateľov sa týmto určením nezmení. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť v konaní úspešnej odporkyňi 1/ náhradu trov, ktoré jej vznikli zaplatením súdneho poplatku za odvolanie v sume 12 000 Sk. O náhrade trov konania, ktoré jej vznikli na právnom zastupovaní nerozhodol, pretože si ich jej právny zástupca v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie navrhovatelia 1/, 2/, navrhli ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V dôvodoch dovolania dovolateľa namietali, že odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s právom odstúpenia od zmlúv zo strany navrhovateľov 1/, 2/. Poukázali na čl. III bod 3 zmluvy o úschove peňazí (peňažnom depozite) pri sprostredkovaní prevodu vlastníctva bytu uzavretej dňa 25. januára 2001 medzi odporcom 2/ na strane uschovávateľa, odporkyňou 1/ na strane zložiteľa a navrhovateľmi 1/, 2/ na strane príjemcu, podľa ktorého si príjemca vyhradil právo od tejto zmluvy odstúpiť v prípade, že uschovávateľ mu nevyplatí kúpnu cenu bytu, a v súlade s ktorým aj navrhovatelia 1/, 2/ od zmluvy odstúpili. V čl. V Zmluvy o prevode vlastníctva bytu (kúpnej zmluvy) zo dňa 25. januára 2001 si zmluvné strany konkretizovali spôsob vyplatenia kúpnej ceny, čo sa napokon odrazilo aj v zmluve o úschove.

Odporca 2/ v danom prípade vystupoval ako uschovávateľ, nie ako zmluvná strana v kúpnej zmluve. Povinnosť zaplatiť kúpnu cenu preto odporkyne 1/ nezanikla ani po uzavretí zmluvy o úschove. Predmet úschovy – peniaze – boli odovzdané iba do úschovy odporcu 2/, naďalej však ostali vlastníctvom odporkyne 1/. Ani skutočnosť, že odporca 2/ predmet úschovy neodovzdal po uplynutí dohodnutej doby navrhovateľom 1/, 2/, nezmenilo vlastnícke právo odporkyne 1/ k predmetu úschovy. O tejto skutočnosti (t.j. že zo strany odporcu 2/ došlo k sprenevere finančných prostriedkov vo vlastníctve odporkyne 1/) mala odporkyňa 1/ vedomosť, nakoľko podala svojho času na odporcu 2/ trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu sprenevery. Príslušný súd uznal odporcu 2/ za vinného zo spáchania trestného činu a odsúdil ho k trestu odňatia slobody. Odporkyňa 1/ druhú časť kúpnej ceny vo výške 590 000 Sk neuhradila navrhovateľom 1/, 2/. Listom zo dňa 20. septembra 2002 adresovaným právnenému zástupcovi odporkyne 1/ a odporcovi 2/ navrhovateľa oznámili, že odstupujú od zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 25. januára 2001, ako aj od zmluvy o úschove peňazí zo dňa 25. januára 2001. Tieto považujú od začiatku za zrušené so zreteľom na ustanovenie § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odstúpením od zmluvy o úschove navrhovateľa súhlas, ktorý s jej uzavretím pôvodne dali (spôsob vyplatenia kúpnej ceny), následne odopreli (§ 50 Občianskeho zákonníka). Samotný zmluvný vzťah vzniknutý na základe zmluvy o sprostredkovaní bol len medzi odporcami 1/ a 2/. Sprostredkovateľskou zmluvou sa odporca 2/ zaviazal obstarat' odporkyne 1/ uzavretie zmluvy (zmluvy o prevode vlastníctva bytu) a odporkyňa 1/ sa zaviazala odporcovi 2/ poskytnúť odmenu. Za neprijateľný označili navrhovateľa právny názor odvolacieho súdu, ktorý použil pri odôvodnení neakceptácie ich odstúpenia od zmluvy o úschove peňazí. V závere dovolania navrhovateľa označili za neúnosné, aby odvolací súd predmetnú vec subsumoval pod prípad vedený na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 14 Co 453/02 a podľa tohto rozhodol, hoci išlo o vec s iným skutkovým stavom.

Odporkyňa 1/ vo vyjadrení k dovolaniu toto žiadala zamietnuť.

Odporca 2/ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal

napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Hoci dovolatelia existenciu väd konania uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. netvrdili a podané dovolanie opreli len o dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, je postihnuté procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastník konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vada konania vymedzená v citovanom ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp.zn. I ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie

považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých by mali byť tieto zistenia vyvedené. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom.

Podľa názoru dovolacieho súdu bolo takouto vadou postihnuté i konanie pred odvolacím súdom v prejednávanej veci.

Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku je zrejmé akurát to, že okrem opisu skutkového stavu je v zásade doslovným prepisom časti odôvodnenia odvolania odporkyne 1/ proti prvostupňovému rozsudku. Takéto odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavke na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu napr. nevyplýva, ako posúdil vzájomný vzťah medzi zmluvami o prevode vlastníctva bytu a o úschove peňazí, na základe čoho dospel k záveru, že uzavretím zmluvy o úschove si účastníci konania dohodli platobné miesto a splnenie dlhu podľa § 562 Občianskeho zákonníka, prečo na strane navrhovateľov nie je daný právny záujem podľa § 80 písm. c/ O.s.p. na určení platnosti odstúpenia od zmluvy

o úschove (v tejto súvislosti zdôvodnenie, že právne postavenie navrhovateľov sa týmto určením nezmení, je nedostatočné). Okrem uvedeného, možno z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu usudzovať, že k záveru o dôvodnosti odvolania odporkyne 1/ došiel (aj) po doplnení dokazovania spisom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 14 Co 453/02. Aj keď je síce z obsahu spisu zrejmé, že uvedený spis si nechal odvolací súd pripojiť 13. októbra 2008 (vylúčený bol 17. decembra 2008), dôkaz týmto spisom ale vykonaný nebol (opak z obsahu spisu nevyplýva) a ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa nedá zistiť, ako a prečo práve tento dôkaz ovplyvnil zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

Nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, majúca za následok i jeho nepresvedčivosť, je vadou konania (ako už bolo uvedené) v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová